

корпорацій в Україні; відсутність дивідендного аспекту корпоративної політики, що проявляється у невиплаті дивідендів за результатами звітного періоду; існування широкого спектру конфліктів інтересів між суб'єктами корпоративного управління, що, насамперед, пояснюється несформованістю інститутів власників та відсутністю чіткого розмежування функцій між власниками та виконавчими менеджерами; відсутність знань, навичок, досвіду у керівників щодо формування та розвитку системи корпоративного управління та складність в інформаційному забезпеченні та інформаційній підтримці прийняття управлінських рішень на усіх рівнях управління.

Національному корпоративному управлінню притаманні позитивні тенденції: вітчизняні корпорації активно намагаються впроваджувати для підвищення своєї ефективності сучасні управлінські технології, автоматизувати виробничо-господарські процеси, підвищувати конкурентоспроможність власної продукції, інвестувати кошти у розвиток людського капіталу.

Отже, корпоративне управління в Україні потребує суттєвих змін та удосконалень, адже воно перебуває лише на етапі первинного формування. Досвід становлення корпорацій у високо розвинутих країнах свідчить про те, що лише поєднання зусиль державних органів, інституційних та індивідуальних інвесторів, працівників корпорацій, менеджерів усіх рівнів управління у забезпеченні розвитку корпоративних структур дозволить досягнути очікуваних результатів та сформувати дієву систему корпоративного управління [2].

ЛІТЕРАТУРА

1. Кадничанський М. Про методи оцінки якості корпоративного управління. / М. Кадничанський // Економіка України. – 2008. – №6. – С. 41.
2. Кудря Я.В. Актуальні проблеми управління акціонерними товариствами в Україні. / Я.Кудря // Актуальні проблеми економіки. – 2008. – №2. – С. 68.

Олена Шуба,

студентка 2-го курсу

гуманітарно-економічного факультету

Наук.керівник: **Т.Ф.Сидорченко**, кан. економ. н., доцент (БДПУ)

ПРОБЛЕМА БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ

Актуальність дослідження. Сьогодні тема безробіття є дуже актуальною, оскільки є дуже важливим питанням, що відображає рівень зайнятого населення та аналіз рівнів безробіття з метою ефективного використання робочої сили.

Об'єкт – безробіття, як економічне явище з негативними наслідками.

Мета – пошук шляхів подолання офіційного безробіття та методів

залучення працездатного населення, які були б вигідними і для держави, і для кожного громадянина, які спонукали б громадянина перейти працювати з тіньового в реальний сектор економіки та сплачувати податки.

Методи дослідження. При виконанні цієї роботи я користувалась методами пізнання: індукцією, дедукцією, узагальненням, аналізом, синтезом.

Ступінь дослідження Зрушення, що відбулись на сучасному етапі в економіці України, призвели до суттєвих негативних змін на ринку праці, зокрема, до досить значних обсягів і рівня безробіття серед населення і, як наслідок, до неефективного використання робочої сили.

Безробіття – економічне явище, що завжди існувало і буде існувати. Звичайно, поява безробіття має свої причини. Воно виникає в результаті коливання фаз економіки; в результаті природних коливань кліматичних умов протягом року або коливань попиту; внаслідок фрикційного, добровільного та структурного безробіття; коли люди тимчасово знаходяться без роботи в результаті зміни місця праці; в результаті зміни структури економіки.[1]

Вирішення проблем безробіття на ринку праці України мають включати заходи, що систематизовані за напрямками, зокрема:

1. Формування нормативно-правової бази в сфері зайнятості населення.

Забезпечення розробки нових проектів, перегляд і адаптація чинних законодавчих і нормативних актів і міжнародних договорів з питань регулювання процесів незайнятості.

2. Професійно-освітня підготовка кадрів, підвищення якості робочої сили.

Вирівнювання освітнього потенціалу між регіонами країни за рахунок трансформації мережі вищих навчальних закладів; зменшення міграційних потоків молоді

3. Збереження і створення робочих місць, сприяння розвитку підприємництва та самостійної зайнятості населення.

Забезпечення збереження ефективно функціонуючих робочих місць, підвищення ефективності використання робочої сили та скорочення обсягів "прихованого безробіття", розвиток гнучких форм зайнятості на допоміжних роботах та у сфері послуг.

4. Розв'язання проблем зайнятості населення у сільській місцевості.

Створення додаткових робочих місць у сільській місцевості шляхом розвитку суміжного виробництва, стимулювання малого підприємства і самозайнятості, професійної освіти.

5. Сприяння зайнятості громадян, які потребують соціального захисту і не здатні на рівних конкурувати на ринку праці.

Забезпечення можливостей для соціально незахищених категорій громадян в отриманні у повному обсязі послуг з підвищення їх конкурентоспроможності на ринку праці.

6. Регулювання соціально-трудових відносин.

Розробка і впровадження механізму надання першого робочого місця випускникам шкіл, випускникам професійних і вищих навчальних закладів.

7. Надання соціальних послуг зареєстрованим безробітним.

Надання матеріальної допомоги безробітним та членам їх сімей.[2]

Висновки. Вирішити проблему безробіття можна залученням безробітних до підприємницької діяльності.

Офіційно безробітні громадяни, які не мають офіційної роботи, але мають інші джерела заробітку (надають послуги, зайняті на присадибних ділянках) не сплачують податки, а іноді й стоять на обліку в центрі зайнятості.

Особливої уваги з боку держави потребують інваліди, жінки, які мають дітей віком до 6 років, батьки багатодітних сімей. Тому приватним підприємцям, які мають таких працівників, необхідно надати пільги з оподаткування цих громадян.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гуць М. Проблеми безробіття та рівня життя населення України// Україна: аспекти праці. – 2003. – № 2. – С. 13-17
2. Дербаль М. Проблема безробіття: де вихід // Краєзнавство. Географія. Туризм.. – 2004. – № 36. – С. 20-23